

vil rejse Sag mod et bestemt Individ, en Afgjørelse, hvorved der bliver at tage Hensyn ikke alene til det Retfærdige, men ogsaa til det Hensigtsmæssige, som ikke har Noget at gøre med Domstolenes Kjendelser, saa bliver den anførte Betragtning om Vigtigheden af det levende personlige Indtryk af mindre Betydning, idet det vel tør forudsættes, at Overanklageren af Forundersøgelsens Alter vil kunne danne sig en begrundet Mening om, hvorvidt der er tilstrækkelig Anledning til at rejse en Anklage og Udset til at faae den Anklagede domfældt. Det staaer jo desuden i Anklagemyndighedens Magt at forlange nye Oplysninger tilveiebragte, naar den ikke finder de foreliggende tilstrækkelige, men det tør vistnok antages, at Saadant sjældent vil være nødvendigt, naar de vedkommende Politiebedsmand forsvarligt kjende og røgte deres Hverv, og der vil da heller ikke foreligge nogen Nødvendighed for at indhente yderligere Erklæringer fra Politiebedsmand, hvorved Afgjørelsen kunde forhales. Forsaavidt derhos Opmærksomheden særligt er henledet paa det Ophold, Afgjørelsen vil lide i de Tilfælde, hvor Indstilling skal skee til Statsanklageren, maa det ikke oversees, at en saadan Indstilling, forsaauidt den skal finde Sted i tvivlsomme Tilfælde, kun vil forekomme undtagelsesvis, og at Statsanklageren derhos i Reglen hurtigt vil kunne fatte sin Beslutning, medens den yderligere Sikkerhed for en vel overveiet Beslutning, som ligger i Spørgsmaalets Afgjørelse af Statsanklageren, netop i saadanne Tilfælde vil være af Vigtighed, og naar Indstilling skal skee, fordi Overanklageren er af den Mening, at Tiltale bør frafaldes, saa er dette, som ovenfor bemærket, netop foreskrevet for at fjerne den af Mindretallet udtalte Frygt for, at Overanklageren skulde frafalde Sagen uden tilstrækkelig Grund.

I Henhold til det Ovenanførte og til de af Folketingsudvalgets Flertal fremsatte Bemærkninger har Ministeriet saaledes ikke fundet nogen overveiende Betænkelighed ved at tiltræde det ovennævnte Flertals Forslag om, at Anklagebeslutningen skal overlades den offentlige Anklagemyndigheds Organer ogsaa i de Sager, som henhøre under Rævningerettens Afgjørelse, men man

maa dog allerede her fremhæve, at det da vil være saameget mere nødvendigt at fastholde den Betrøggelse mod en utilbørlig Indfyndelse af Anklagen paa Sagens endelige Afgjørelse, som efter Ministeriets Anskuelse indeholdes i de i det tidligere Udkast indeholdte Forskrifter om Utilstrækkeligheden af enkelte Bevismidler, hvilket imidlertid nærmere vil blive udviklet ved et senere Affnit af nærværende Lovudkast.

Det vil allerede fremgaae af det Foregaaende, at Ministeriet ogsaa har troet at kunne tiltræde Udvalgets Flertals Forslag med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvilken Anklager, der retsghldigt skal kunne tage Beslutning om Anklage. Det vil af Motiverne til Kapitel 3 om offentlige Anklagere i 1ste Affnit af det tidligere Udkast sees, at det har været Ministeriets Tanke, at de saakaldte Medhjælpere, hver i sin Kreds, ordentligvis paa eget Ansvar, skulde udføre Overanklagerens Forretninger, og da navnlig ogsaa tage Beslutning om Anklage i de Tilfælde, hvor Saadant efter Udkastet vilde tilkomme Overanklageren, hvorhos man havde tænkt sig den nærmere Ordning af dette Forhold optaget i den Instrux, som i det Hele skulde ordne Overanklagerens og hans Medhjælperes indbyrdes Forhold, men der findes fra Ministeriets Side, Intet at erindre imod, at Hovedtrækkene i denne Ordning optages i Udkastet, og er saaledes § 125 i nærværende Kapitel i det Hele affattet i Overensstemmelse med det af Udvalgets Flertal stillede Forslag.

Med Hensyn til Enkelthederne i nærværende Kapitel bemærkes, at de i den tidligere § 131 angivne Betingelser for at frafalde en Sags videre Forfølgning vistnok, som af Udvalget bemærket ikke ere ganske udtømmende, og derhos af den Bestaaenhed, at Anklagemagten efter Forholdets Natur ikke kan affee fra dem, men, da de angivne Tilfælde dog uden Tvivl ere de i Virkeligheden hyppigst forekommende, og da det efter Ministeriets Skjøn dog vil kunne have sin Nytte udtrykkeligt gennem Loven at henlede Opmærksomheden paa dem, ligesom det heller ikke savner Analogi fra andre Grene af Lovgivningen, navnlig Straffeloven, at man særligt fremhæver de hyppigst mødende Tilfælde